

[Poul Sørensen.]

Det spørgsmål, som behandles her, har vi jo tidligere drøftet ud fra lignende forslag som det her fremsatte, og jeg kan stort set sige, at mit parti med interesse vil søge at behandle det i det udvalg, som vi håber må blive nedsat efter denne førstebehandling.

Jeg skal her først sige et par ord om de hovedsynspunkter, vi vil anlægge i disse forhandlinger. Vi er enige i, som det ofte har været sagt, at den spændvidde, der er mellem de tre grupper eller områder, er for stor, og det er, som det er blevet sagt her fra talerstolen, givet, at man må søge at råde bod på den forskel, der er imellem land, by og hovedstaden. Derfor er en af de ting, vi gerne vil undersøge ved udvalgsbehandlingen, om det beløb, som man her ønsker stillet til rådighed for vore gamle, invalider og andre, ikke kunne benyttes på en noget anden måde, så at man i hvert fald påbegyndte en ændring af den uretfærdighed, som i denne lovgivning består indenfor det område, jeg her har nævnt.

Dernæst vil jeg sige om ministerens lovforslag, at vi er overordentlig tilfredse med — hvad vi ofte har givet udtryk for — at man ikke alene lader det omfatte alders- og invaliderentemodtagere, men også tager enligstiliede mødre med. Det er, som det ofte har været sagt — og jeg vil gerne understrege det — det område eller den del af vor sociale forsyning, som måske er det svageste led. Jeg vil gerne spørge den højtærede minister, hvorledes det stiller sig med hensyn til dækningsmulighederne. Mener man fra regeringens side, at den udgiftsforøgelse, som det medfører, der er jugeret til 34 mill. kr., kan inkluderes i det udgiftsbudget, der arbejdes med, eller kan man tænke sig på anden vis at skaffe dækning derfor, kort sagt, hvorledes ligger det med hensyn til finansieringen af denne udvidelse af den sociale forsyning?

Der kan være andre ting, som vi gerne vil tage stilling til, når udvalgsbehandlingen kommer i gang, og jeg skal med disse ord medgive forslaget løftet om, at vi fra mit partis side med interesse vil arbejde i udvalget for at nå til det bedst mulige resultat.

Jeg har ikke mange ord at sige om det andet forslag, der er fremsat. Det er rigtigt, som den forrige ærede ordfører understregede, at nu er vi inde i det sædvanlige

kapløb, hvor man fra kommunistisk side med meget vidtgående forslag søger at overtrumfe. Det har ingen interesse for os. Vi kan ikke på nogen måde fra vor side støtte det fremsatte forslag; vi afviser det. Vi vil med interesse arbejde på det af regeringen fremsatte lovforslag, og vi anmoder om at få det behandlet i et udvalg.

Svend Jørgensen: Den højtærede socialminister foreslår i dette lovforslag at yde et eengangstillæg til alders- og invaliderentemodtagere og til kronisk syge samt til enlige mødre.

Et forslag af denne art er ikke noget usædvanligt. Folketinget regner med, at sådanne forslag fremkommer, og kommunerne regner med det i deres budgetter. I 1952—53 fik vi endda to eengangstillæg, et ved lov af 17. december 1952 og et ved lov af 23. maj 1953. Det radikale venstre er enig med socialministeren i, at en forhøjelse af alders- og invaliderenten er nødvendig. Alders- og invaliderentemodtagerne lever under yderst beskedne kår, og en forhøjelse af renten er særdeles velmotiveret. Det samme gælder de kronisk syge og de enlige mødre, som lovforslaget også omfatter.

Det lovforslag, ministeren har fremsat, kan altså regne med mit partis tilslutning. Vi mener imidlertid, at ministeren burde være gået noget videre. Det radikale venstre er af den opfattelse, at forskellen i satserne for alders- og invaliderentemodtagere i København, i købstæderne og i landkommunerne er altfor stor, og at alders- og invaliderenten i landkommunerne og købstæderne er for lav, selv med et tillæg som det af ministeren foreslåede. Mit parti vil derfor i udvalget stille forslag om en afvikling af denne forskel. Vi vil foreslå, at man udover det tillæg, ministeren foreslår, forhøjer grundbeløbet for alders- og invaliderentemodtagere i købstæderne og landkommunerne med det mål for øje, at alders- og invaliderenten i disse kommuner efterhånden nærmer sig det beløb, der er gældende for København. Når alderspensionen forhåbentlig inden altfor længe bliver gennemført, er man jo enig om, at pensionen bør være ens for alle, hvor de end bor i landet. Det radikale venstre finder derfor, at det vil være naturligt allerede nu at begynde en afvikling af den store forskel mellem de forskellige kom-